

Kniha Daniel — číslo sto osmdesát

Prorocký průsečík Říma, Makabejců a moderní doby: studie Danielových vidění

Jeff Pippenger

2024-04-10

Uriáš Smith napsal: „Řím se spojil s Božím lidem, Židy, smlouvou roku 162 př. Kr.“ Většina moderních historiků uvádí datum 161 př. Kr. a Smith na totéž datum 161 př. Kr. v téže knize odkazuje dvakrát. Domnívám se, že tento odkaz na rok 162 př. Kr. je tisková chyba.

„Verši 23 a 24 jsme přivedeni na tuto stranu smlouvy mezi Židy a Římany, roku 161 př. Kr., do doby, kdy Řím nabyl všeobecné nadvlády.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Verše jedenáct a dvanáct označují vítězství a následky bitvy u Rafie, k níž došlo roku 217 př. Kr., mezi Seleukovskou říší, vedenou Antiochem III. Velikým, a ptolemaiovským egyptským královstvím, vedeným králem Ptolemaiem IV. Filopatorem.

Bitva u Pania, k níž došlo o sedmnáct let později, roku 200 př. Kr., se opět odehrála mezi seleukovským královstvím a ptolemaiovským královstvím.

Makabejské povstání začalo roku 167 př. Kr. a představovalo židovské povstání proti snahám Seleukovské říše potlačit židovské náboženské praktiky a vnucovat řeckou kulturu.

Znovuposvěcení Druhého chrámu v Jeruzalémě, které označuje historickou událost připomínanou během Chanuky, nastalo roku 164 př. Kr., tři roky před „smlouvou“ ve verši dvacátém třetím. Tato událost následovala po úspěšném vojenském tažení Makabejských proti silám Seleukovské říše, vedeným nechvalně proslulým Antiochem IV. Epifanem, který znesvětil chrám a postavil židovské náboženské praktiky mimo zákon. Antiochos IV. Epifanés zemřel krátce po vítězství připomínaném Chanukou, a od tohoto okamžiku v dějinách začíná úpadek syrské moci.

Roku 200 př. Kr. (což byl také čas bitvy u Pania) Řím poprvé vstoupil do prorockých dějin jedenácté kapitoly Danielovy. Zde je symbol, který ustavuje vidění. Jeho záměrný vliv v těchto dějinách označuje dílo Jezábel, symbol církve, která tahá za nitky v zákulisí. Jezábel byla doma v Samaří, když její manžel Achab přihlížel, jak Eliáš pobíjí její proroky. Herodias nebyla na Herodově narozeninové hostině, kde její dcera Salome svedla Heroda. V dějinách Spojených států je papežství, představované nevěstkou z Týru, zapomenuto až do konce symbolických sedmdesáti let. Poté začíná zpívat své písně klamu králům země. Rok 200 př. Kr. předobrazuje dobu, kdy v posledních dnech začíná otevřeně zpívat králům, těsně před brzy přicházejícím nedělním zákonem, jak je znázorněn v šestnáctém verši.

Před „spolkem“ Židů v letech 161 př. Kr. až 158 př. Kr. Makabejci znovu zasvětili chrám, jak to připomíná Chanuka v roce 164 př. Kr. Potom o tři roky později, stále uprostřed pokračujícího zápasu se Syřany, se makabejští Židé obrátili na Řím se žádostí o podporu. „Spolek“ s Římem, který tehdy vznikl, se stává prorockou zkouškou pro Boží studenty proroctví posledních dnů.

Dějiny označují rok 161 př. Kr. za okamžik, kdy došlo k „smlouvě“, avšak průkopníci tuto událost kladou do roku 158 př. Kr. Měl pravdu Miller, nebo mají pravdu novodobí historikové? Miller přičítel šest set šedesát šest let (666) k roku 158 př. Kr. a dospěl k roku 508, kdy bylo „ustavičné“ odňato. Ať budete pátrat jakkoli, bude nesmírně obtížné, ne-li přímo nemožné, nalézt historickou oporu pro rok 158 př. Kr. jako pro uzavření smlouvy mezi Židy a Římany.

Šestnáctý verš je nedělním zákonem, avšak ještě před touto historií vstupuje Řím na scénu dějin, aby v roce 200 př. Kr. ustanovil vidění. Makabejské povstání začalo v Modínu roku 167 př. Kr. a nakonec chrám znovu posvětili roku 164 př. Kr. Poté od roku 161 př. Kr. do roku 158 př. Kr. vstupují Židé do smlouvy s římskou mocí. Období let 161 př. Kr. až 158 př. Kr. představuje časový úsek, který byl nezbytný k ustanovení „svazku“. Toto porozumění ztotožňuje „svazek“ ve shodě se svědectvím historiků a také s mapou, která byla vedena rukou Páně a nemá být měněna.

Historikové nás informují, že proces sjednávání smluv mezi starověkými národy, jako byly Judsko a Řím ve druhém století př. Kr., se lišil podle konkrétních okolností, diplomatických protokolů a mocenských poměrů, které byly ve hře. Obvykle tento proces začínal tím, že jedna strana vyjádřila zájem uzavřít s druhou smlouvu nebo spojenectví. V případě Judska a Říma navázalo Judsko s Římem kontakt, aby navrhlo formální spojenectví.

K předání návrhu a zahájení jednání by byly využity diplomatické kanály. To muselo zahrnovat vyslání velvyslanců nebo vyslanců do Říma, aby se setkali s jeho vůdci nebo zástupci. Jakmile by jednání započala, obě strany by projednávaly podmínky navrhované smlouvy. To by mohlo zahrnovat řadu schůzek, výměnu diplomatických sdělení a případně i zapojení prostředníků nebo mediátorů k usnadnění jednání. V průběhu jednání by každá strana zvažovala podmínky navržené tou druhou a mohla by předkládat protinávrhy nebo usilovat o změny některých ustanovení. Tento proces by mohl zahrnovat pečlivé zvažování, porady s poradci a posuzování možných přínosů a nevýhod navrhované smlouvy.

Pokud obě strany dospěly k dohodě o podmínkách smlouvy, byla vyhotovena formální listina, v níž byly vyloženy podmínky a ustanovení odsouhlasené oběma stranami. Smlouva pak musela být ratifikována příslušnými orgány každého národa. V případě Říma to mohlo zahrnovat schválení Senátem nebo jinými vládními orgány. Podobně by v Judsku smlouva pravděpodobně vyžadovala schválení jeho vedením nebo vládní radou. Jakmile byla ratifikována, vstoupila smlouva v platnost a od obou stran se očekávalo, že budou dodržovat její ustanovení. To mohlo zahrnovat různé formy spolupráce, dohody o vzájemné obraně, obchodní vztahy nebo jiné formy diplomatického styku vymezené ve smlouvě.

Ve druhém století př. Kr. by cesta z Judeje (nacházející se ve východní části středomořské oblasti) do Říma (ležícího ve střední Itálii) byla náročným a časově zdlouhavým podnikem, zejména vzhledem k omezením starověkých dopravních prostředků. Vzdálenost mezi Judejí a Římem činí přibližně 1 500 až 2 000 kilometrů (930 až 1 240 mil) v závislosti na zvolené trase. Námořní cesta byla ve starověku často rychlejší a účinnější než cesta po souši, avšak podléhala převládajícím větrům. Cesta lodí z některého přístavu v Judeji do přístavu v Itálii (jako například Ostia, přístav Říma) mohla trvat několik týdnů, v závislosti na takových faktorech, jako jsou větrné podmínky,

mořské proudy a typ použitého plavidla.

Cesta po souši z Judeje do Říma by byla pomalejší a namáhavější. Cestující by museli procházet rozmanitým terénem, včetně hor, údolí a řek, a potýkat se s překážkami, jako byli bandité a nepřátelská území. Odhaduje se, že cesta pěšky nebo koňským povozem mohla trvat několik měsíců. Dobu cestování by ovlivňovaly také takové faktory, jako stav cest, dostupnost ubytování a odpočinkových zastávek, jakož i nutnost po cestě odpočívat a doplňovat zásoby.

Když makabejští Židé usilovali o smlouvu s Římem, museli by vyslat do Říma vyslance. Jakmile byli tito vyslanci přijati římskými úřady, následovalo by období vyjednávání. Podle historické teorie, neboť není k dispozici žádný přesný záznam, jakmile byla smlouva formálně uzavřena, musela být přenesena zpět do Judska k potvrzení a poté by pravděpodobně musela být vrácena do Říma, aby bylo potvrzeno přijetí ze strany Židů. Je téměř nemožné uvěřit, že proces uzavření spojení v oné době mohl být dokončen během jediného roku, takže porozumění tomu, že „smlouva“ představuje proces od roku 161 př. Kr. do roku 158 př. Kr., je v souladu s jinými liniemi prorocství, které ukazují na dějiny vedoucí k nedělnímu zákonu ve verši šestnáct.

„Smlouva“, na jejímž vzniku se podle shody všech historiků podíleli makabejští Židé, byla uzavřena v Judsku roku 161 př. Kr. Jejím účelem bylo, že Židé hledali podporu proti Syřanům, s nimiž bojovali od počátku svého povstání v roce 167 př. Kr. Povstání bylo podníceno úsilím Matatiáše, židovského kněze, a jeho pěti synů, zvláště Judy Makabejského, postavit se na odpor helenizačním opatřením vnucovaným seleukovským vládcem Antiochem IV. Epifanem. Tato opatření zahrnovala pokusy potlačit židovské náboženské praktiky a vynutit přijetí řeckých zvyků a náboženských představ.

Podnětem k povstání byl incident ve vesnici Modein, kde Matatiáš odmítl uposlechnout nařízení, aby obětoval řeckému božstvu. „Modein“ je odvozeno od hebrejského slova „modi’a“, které znamená „oznámit“ nebo „protestovat“. Ve svém protestu Matatiáš zabil židovského odpadlíka, který se chystal vykonat oběť, a on i jeho synové uprchli do hor, čímž zahájili partyzánské válečné tažení proti seleukovským silám. Makabejské povstání trvalo několik let, během nichž se Makabejci účastnili mnoha bitev proti Seleukovcům a jejich spojencům. Přestože byli nesmírně přečíslení a hůře vyzbrojeni, Makabejci dosáhli několika významných vítězství.

Seleukovská říše se snažila vnutit Židům náboženství Řecka a Řekové představují globalisty posledních dnů. Jejich náboženství se projevuje v ideologii woke, která je v současnosti vnucována Spojeným státům a světu globalistickými silami bankovního systému, hlavních sdělovacích prostředků, vzdělávacích center a bořením národních odlišností prostřednictvím nucené imigrace nelegálních cizinců. Když Antiochos Epifanés vnucoval Židům řecké náboženství, byli mezi Židy takoví, kteří s jeho snahami spolupracovali. Makabejci představují jednu skupinu odpadlých Židů, kteří odporovali náboženství Řecka, avšak existovala také jiná skupina odpadlých Židů, kteří podporovali dílo prosazování řeckého náboženství.

Šestnáctý verš představuje brzy přicházející nedělní zákon a trojnásobné spojení draka, šelmy a falešného proroka. Těmto dějinám předchází verše třináct až patnáct, v nichž se odehrávají tři boje čtyřicátého verše: od desátého verše (1989), jedenáctého a dvanáctého verše (ukrajinská

válka) a bitva u Pania. Bitva u Pania představuje boj, v němž dvourohá šelma země převládá nad náboženskými a politickými filozofiemi globalistů.

V této bitvě se poslední prezident Spojených států musí vypořádat s následky Putinova vítězství a následného zhroucení, jež jsou znázorněny v jedenáctém a dvanáctém verši. Vytvoří spojení s NATO nebo s Organizací spojených národů, aby vyřešil důsledky zhroucení Ruska, a v rámci dějin tohoto spojení zapojí Organizaci spojených národů do bitvy u Pania. Třetí bitva čtyřicátého verše bude jako první bitva čtyřicátého verše. Tak jako se Sovětský svaz zhroutil pod hospodářskou a vojenskou silou Spojených států, budou globalisté Organizace spojených národů donuceni opakovat „perestrojku“, klíčovou součástí Gorbačovova úsilí o reformu Sovětského svazu, ačkoli toto úsilí nakonec přispělo k rozkladu sovětského systému a k konečnému rozpuštění Sovětského svazu.

Třetí bitva je znázorněna první bitvou a prostřednictvím ekonomického a vojenského tlaku Trump, zastoupený Reaganem, přinutí Organizaci spojených národů k „perestrojce“, což znamená restrukturalizaci či reformu. Tato restrukturalizace postaví Spojené státy do čela systému deseti králů, jímž je Organizace spojených národů. V této bitvě pak papežství vstoupí na scénu dějin a bude o sobě tvrdit, že je obráncem systému, který Trump tehdy dobývá.

V téže dějinné linii bude Trump čelit vnitřní občanské válce, již bude nucen se zabývat, právě tak jako byl nucen se jí zabývat Abraham Lincoln. Občanská válka se povede mezi dvěma protikladnými odpadlickými frakcemi uvnitř Spojených států. Jednu třídu představují ti, kteří přijali náboženství a filozofii wokeismu, totiž progresivní globalisté obou politických stran. Druhá třída (MAGA-ismus) se hlásí k tomu, že jsou pravými protestanty, ačkoli tento plášť ztratili v roce 1844.

Frakci prezidenta představuje magaismus a zakládá se na mylném tvrzení, že zachovává pravý protestantismus a Ústavu. Nárok wokeismu spočívá v náboženství Matky Země, v hnutí New Age a v přesvědčení, že Ústava se uplatňuje podle existujících okolností společenských norem, nikoli podle archaických představ otců zakladatelů.

Mattatiáš (Trump) ukončí pokusy globalisticko-progresivních demokratů ve Spojených státech, jak jsou znázorněny povstáním, které začalo v Modiinu roku 167 př. Kr. Trump pak zopakuje dějiny roku 164 př. Kr., kdy Makabejci znovu posvětili chrám, jak se připomíná slavením Chanuky. Poté v období znázorněném léty 161 př. Kr. až 158 př. Kr. Trump zahájí závěrečný krok k vztyčení obrazu papežství, což je obraz označující nedovolený vztah mezi náboženskou mocí a politickou mocí. Roku 158 př. Kr. bude zaveden svazek, až bude prosazen brzy přicházející nedělní zákon verše šestnáct.

Jedenáctá kapitola knihy Daniel nejprve určuje, jak Řím politicky přebírá vládu, a poté Daniel tutéž historii opakuje a rozšiřuje ji o linii, která ukazuje, jak se Řím v téže historii vypořádává s Božím lidem. Od verše šestnáctého až po verš devatenáctý jsou znázorněny tři překážky, které musel pohanský Řím překonat, aby ovládl svět. Ve verši šestnáctém byla Sýrie dobyta pohanským Římem roku 65 př. Kr. a poté byla roku 63 př. Kr. Pompeiem dobyta Judea. Verš šestnáctý určuje, kdy měl Řím stanout v přeslavné zemi, a tím předobrazuje nedělní zákon verše čtyřicátého prvního

téže kapitoly.

Je důležité si povšimnout, že k dějinám dobytí došlo roku 63 př. Kr. [paralela k roku 1863], uprostřed občanské války probíhající v Jeruzalémě. Uriah Smith uvedl: „Při Pompeiově návratu z jeho tažení proti Mithridatovi, králi pontskému, zápasili o judskou korunu dva uchazeči, Hyrcanos a Aristobulos.“

Jména „Hyrcanus“ a „Aristobulus“ jsou obě řeckého původu a mají historický význam, zvláště v kontextu židovských dějin během helénistického období a hasmonejské dynastie. „Hyrcanus“ je odvozen od řeckého slova „Hurkanos“, které pravděpodobně pochází ze slova „hurkan“, znamenajícího v perském jazyce „vlk“. Hyrcanus bylo jméno, které neslo několik hasmonejských vládců. „Aristobulus“ znamená „nejlepší rádce“ nebo „nejlepší poradce“. Aristobulus bylo další jméno, které neslo několik hasmonejských vládců. Jak „Hyrcanus“, tak „Aristobulus“ jsou jména spojená s významnými postavami židovských dějin v hasmonejském období. Byli to vládci, kteří sehráli důležité úlohy ve správě a rozšiřování hasmonejského království v Judeji. Prorockými potomky a představiteli hasmonejského království v době Kristově byli farizeové.

Když Pompeius dobyl Jeruzalém, obě politické strany odvozovaly svůj původ od doby povstání, které představoval Modín roku 167 př. Kr. Jakmile byl Pompeius vtažen do tohoto povstání, rozhodl se dobýt Jeruzalém a politická strana Aristobulova se rozhodla mu vzdorovat, avšak strana Hyrcanova se rozhodla otevřít Pompeiovi brány. Pompeius pak zahájil svůj útok na Jeruzalém a o tři měsíce později se Jeruzalém navždy ocitl pod pravomocí Říma.

Do devatenáctého verše byl Egypt, třetí a poslední překážka, podroben Římem. Poté je ve verši dvacátém označeno narození Krista, když Daniel začíná vykládat, jak bude Řím v oněch dějinách jednat s Božím lidem. Ve verších dvacet jedna a dvacet dva je Kristus ukřižován. Ve verši dvacátém třetím je ihned po verších, které popisují kříž, označena smlouva, jež započala v letech 161 př. Kr. až 158 př. Kr., kdy odpadlí Židé prohlásili, že „nemají krále, jen císaře“. Linie odpadlých Židů, představovaná Makabejci, kteří odolávali pronikání řecké náboženské filozofie a tím navázali s Římem nesvatý vztah, následuje po verši označujícím dějiny kříže, kde se ovoce jejich nesvatého vztahu plně projevilo.

Šekína se nikdy nevrátila do chrámu, který byl vystavěn po sedmdesáti letech zajetí. Poslední prorocké svědectví, vyhlášené Malachiášem, bylo dáno přibližně v polovině pátého století př. Kr. Po stovky let předtím, než se Makabejští postavili proti globalistickému řeckému vlivu, zde nebyla žádná viditelná Boží přítomnost ani žádné prorocké svědectví. Na počátku svého povstání vykonali právě tu vzpouru, o níž se pokusili jak Ptolemaios, tak král Uzijáš, když oba tito králové usilovali naplnit úlohu kněze a přinést oběť v chrámu.

Jonatan Afus (také známý jako Jonatan Makabejský) byl jedním ze synů Matatiáše, který zahájil makabejské povstání, a sehrál významnou úlohu ve vedení židovského odporu proti Seleukovské říši. Po smrti svého bratra Judy Makabejského v boji převzal Jonatan vedení makabejských vojsk. Kromě svého vojenského a politického vedení přijal Jonatan také úřad velekněze a sloužil jako duchovní vůdce židovského lidu. Jonatanova dvojí úloha vůdce i velekněze představovala významný vývoj v židovských dějinách, neboť soustředila politickou i náboženskou autoritu v

rámci hasmonejské dynastie. Jeho vedení přispělo k upevnění židovské autonomie a k nastolení hasmonejské vlády v Judeji.

Právě ten hřích, o nějž se Ptolemaios pokusil po vítězství u Rafie, byl uskutečněn hned na samém počátku povstání Makabejských. Byl to tentýž hřích, jemuž se kněží postavili na odpor za dnů krále Uziáše, avšak Makabejskými vyznávaná obrana bohoslužeb chrámu Božího byla poblouznivým a vzpurným projevem spojení církve a státu, a jako taková je předobrazem vzpoury odpadlého protestantismu, který se nyní shromažďuje na podporu Trumpa proti postupujícímu vlivu Bidenova globalistického wokeismu.

Bible učí, že poznáte je po jejich ovoci, a farizeové v době Kristově byli posledními pozůstatky hasmonejské dynastie, která začala Matatiášem. Matatiáš a vzpoura, kterou započal, nesly ovoce farizeismu, stejně jako je nese odpadlé protestantstvo, které podporuje koncepci „Make America Great Again“. Amerika byla velická tehdy, když bylo Ústavě rozuměno tak, že udržuje církev a stát navzájem oddělené, avšak při padělaném zázraku, představovaném vítězstvím připomínaným svátkem Chanuka, vyjde hnutí za nedělní zákonodárství otevřeně najevo.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Dosud byli ti, kdo předkládali pravdy poselství třetího anděla, často pokládáni jen za šířitele poplachu. Jejich předpovědi, že ve Spojených státech získá vládu náboženská nesnášenlivost, že se církev a stát spojí, aby pronásledovaly ty, kdo zachovávají Boží přikázání, byly prohlašovány za bezdůvodné a absurdní. S jistotou se tvrdilo, že tato země se nikdy nemůže stát ničím jiným, než čím byla — obhájyní náboženské svobody. Jak je však otázka vynucování zachovávání neděle široce rozvířena, je vidět, že se blíží událost tak dlouho zpochybňovaná a nevírou odmítaná, a třetí poselství vyvolá účinek, jaký dříve vyvolat nemohlo.“

„V každém pokolení posílal Bůh své služebníky, aby kárali hřích, jak ve světě, tak v církvi. Lid si však přeje, aby k němu byly pronášeny libivé věci, a čistá, nezkreslená pravda není přijímána. Mnozí reformátoři se při započetí svého díla rozhodli postupovat s velikou obezřetností při napadání hříchů církve i národa. Doufali, že příkladem čistého křesťanského života přivedou lid zpět k učení Bible. Ale Duch Boží na ně sestoupil, jako sestoupil na Eliáše, a pohnul jím, aby káral hříchy bezbožného krále a odpadlého lidu; nemohli se zdržet kázání jasných výroků Bible — nauk, které se zdráhali předkládat. Byli podníceni horlivě hlásat pravdu i nebezpečí, které hrozilo duším. Slova, která jim Pán dal, vyslovovali beze strachu z následků a lid byl přinucen vyslechnout varování.“

„Tak bude hlášáno poselství třetího anděla. Až nadejde čas, aby bylo podáno s největší mocí, Pán bude působit skrze pokorné nástroje a povede mysl těch, kdo se zasvětili Jeho službě. Dělníci budou uschopněni spíše pomazáním Jeho Ducha než vzděláním získaným v literárních ústavech. Muži víry a modlitby budou nuceni vyjít se svatou horlivostí a hlásat slova, která jim Bůh dává. Hříchy Babylóna budou odhaleny. Budou odmaskovány děsivé důsledky vynucování církevních ustanovení občanskou mocí, pronikání spiritismu, skrytý, avšak rychlý postup papežské moci — to vše bude odhaleno. Těmito vážnými výstrahami bude lid probuzen. Tisíce a tisíce budou naslouchat, ačkoli nikdy neslyšeli slova jako tato. S úžasem

uslyší svědectví, že Babylón je církev, padlá pro své bludy a hříchy, pro své odmítnutí pravdy, která jí byla poslána z nebe. Když se lidé obrátí na své dřívější učitele s naléhavou otázkou: Je tomu tak? služebníci budou předkládat báje, prorokovat příjemné věci, aby ukolébali jejich obavy a utišili probuzené svědomí. Protože však mnozí odmítnou spokojit se s pouhou autoritou lidí a budou žádat jasné „Tak praví Pán“, oblíbení kazatelé, jako kdysi farizeové, naplnění hněvem, že je jejich autorita zpochybňována, odsoudí toto poselství jako pocházející od satana a podnítí hřích milující zástupy, aby tupily a pronásledovaly ty, kdo je hlásají.“

„Jak se spor rozšiřuje do nových oblastí a myslí lidí jsou obráceny k pošlapanému Božímu zákonu, satan se dává do pohybu. Moc provázející toto poselství jen rozzuří ty, kdo se mu stavějí na odpor. Duchovenstvo vynaloží téměř nadlidské úsilí, aby zamezilo přístupu světla, aby neozářilo jejich stáda. Všemi prostředky, které mají k dispozici, se budou snažit potlačit projednávání těchto životně důležitých otázek. Církev se odvolává k silné paži občanské moci a v tomto díle se papeženci a protestanti spojují. Jak se hnutí za vynucování neděle stává smělejší a rozhodnější, bude proti zachovatelům příkázání uplatněn zákon. Budou jim hrozit pokutami a uvězněním a některým budou nabízena vlivná postavení i jiné odměny a výhody jako pobídky, aby se zřekli své víry. Jejich neochvějná odpověď však zní: ‚Dokažte nám z Božího slova naše bludy‘ — stejná výzva, jakou za podobných okolností vyslovil Luther. Ti, kdo jsou postaveni před soudy, podávají mocnou obhajobu pravdy a někteří z těch, kdo je slyší, jsou vedeni k tomu, aby se postavili na stranu zachovávání všech Božích příkázání. Tak bude světlo přineseno před tisíce lidí, kteří by jinak o těchto pravdách nevěděli nic.“ Velké drama věků, 605, 606.